

paa og ønsker at kunne tale i alle deres Navn, som have været enige om at stille Forslagene. Det vil jo nemlig let ses, at efter Sagens hele Gang er Enighed vel tilveiebragt med Hensyn til Resultatet, men Enighed er ikke tilveiebragt med Hensyn til Præmisserne; hvis der behøves et Vidnesbyrd i saa Henseende, vil det jo foreligge tilstrækkeligt klart i den Udtalelse, som de Herrer, der have gjort sig bekendte med Udvalgets Betænkning, ville have fundet fra et æret Medlem af samme, nemlig en Kollega af mig fra Kjøbenhavn (S. Hansen). Dersom de Herrer ville stille denne Udtalelse overfor de Udtalelser, vi ved Sagens 1ste Behandling have hørt f. Ex. af den ærede Minister, eller fra et andet æret Medlem fra Kjøbenhavn (Carstensen), vil det strax indses, at det vilde være haabløst, om jeg vilde forsøge paa at give en sædvanlig Motivering, som skulde tilfredsstille de Standpunkter, som indtages af alle de tre Herrer. Det ligger i denne Sags Natur, at ethvert Forsøg herpaa vilde være umuligt, og jeg beder derfor om, at, hvad jeg siger — jeg skal begrænse mig saa meget som muligt — maa blive betragtet som sagt for min egen Regning, paa mine egne Begreber, idet jeg dog maa anse mig forpligtet til at forklare Hovedindholdet af de vigtigere Forslag, der ere stillede; skulde jeg ved denne Forklaring sige Noget, som gaar ud over det, som naturligt følger heraf — med min gode Villie vil det ikke ske — saa er jeg overbevist om, at hverken den høitærede Minister eller Udvalgets Medlemmer ville tro, at jeg derved skulde ville oprippe en gammel Strid; jeg har jo under hele Sagen gjort mit Bedste for at faae den bilagt.

De Bidrag, Udvalget har haat til denne Sags Gransning, ville jo for en ikke ringe Del være samtlige Thingets Medlemmer bekendte. Det er ingen let Sag, vi have haat at behandle, og Sagen er jo ogsaa paa forskjellig Maade med Omhu bleven forberedt. Der har foreligget en Kommissionsbetænkning, som, hvad der end maatte kunne indvendes imod den, navnlig i den Retning, som ligger mig personlig nærmest, navnlig med Hensyn til den rent retlige Side i Almindelighed og særligt den Maade, hvorpaa Lovforslaget er bygget, indeholde særdeles værdifulde Dplysninger, og ikke saa omhyggeligt bearbejdede Forslag, støttede til det engelske Forbillede. Lovforslaget har jo dernæst her i Thinget været Gjenstand for en udførlig 1ste Behandling, hvorunder der jo er fremkommet mange Bemærkninger, som væsnelig ville findes ikke at have været uden Betydning for Udvalget ved Sagens Bearbejdelse. Fremdeles er der fremkommet ikke saa Andragender med Hensyn til dette Lovforslag fra forskjellige Korporationer eller Personer. Hvor meget Ensidigt der end her kan være fremkommet, — og det kan vel være, at flere af dem, der have udtalt sig, nu selv til en vis Grad erkjende dette, — kan

det paa den anden Side ikke miskjendes, at der ogsaa i dem fandtes et praktisk Materiale, som fortjente at sigtes og granskes. Endvidere er der, som ærede Medlemmer ville have set, ved Ministeriets velvillige Bistand tilveiebragt Dplysninger fra Skibsregistreringskontoret om de Skibe, der som totalt forliste ere udflettede af Listerne i Aarene 1874—78, og et æret Medlem af Udvalget har underkastet sig det majsommelige Arbejde at gjøre Resultaterne af disse noget mere tilgængelige. Der vil jo altid kunne optages Lov om det Resultat, hvortil den Enkelte ved en saadan statistisk Bearbejdelse kommer; men det vil ikke kunne miskjendes, at der her er fremkommet interessante Dplysninger, hvad enten man nu ved Opstillingen af Resultatet maatte helde lidt mere til den ene eller til den anden Side. Foruden disse Dplysninger har Udvalget endelig haat liggende for sig dels den engelske Lovgivning, dels den norske og den svenske Kommissionsbetænkning over vort Emne. Om selve den engelske Hovedlov af 1876 maa jeg sige, at jo længer man studerer den, desto mere tror jeg, at man, hvad man end dømmes om Realiteten af flere Bestemmelser, maa erkjende den Omstigt og Betænkksomhed, som viser sig i Affattelsen. Selv om der kan findes Meget deri, som ikke maatte passe paa andre Landes Forhold, særligt ikke paa danske Forhold, maa det siges — skjønt det maatte strider mod den Forestilling, som Nogle pleie at have om engelske Love — dette er et Arbejde, som er meget nøie gjennemtænkt, og som paa flere vanskelige Punkter er affattet med megen Skarphed og Fintbed. Om de tidligere Love og andre Forarbejder, som ere gaaede forud for den engelske Lov af 1876, har den danske Kommission jo meddeelt interessante Dplysninger, ligesom ogsaa yderligere Dplysninger med Hensyn til fremmed Lovgivning have foreligget Udvalget i en Kommissionsbetænkning, som er afgiven af en svensk Kommission; der har været nedsat for at undersøge de samme Spørgsmaal, som granskedes af den danske Kommission. I denne svenske Betænkning findes nemlig en udførlig Meddelelse om den herhenhørende Lovgivning i fremmede Lande. Denne Kommissionsbetænkning er afgiven den 14de December 1878, og da den danske Kommissionsbetænkning er dateret Januar 1879, saa kan den vel altsaa ikke have staaet til de danske Kommissionsmedlemmers Raadighed. Dette kunde maatte derimod have været Tilfældet med en Betænkning, som i visse Retninger frembyder megen Interesse for os, nemlig den Betænkning, som den 7de September 1878 er afgiven af en norsk Kommission, som ligeledes har været nedsat angaaende dette Spørgsmaal. Der er naturligvis noget Individuelt i den Betydning, som tillægges de Udtalelser, som fremkomme gennem saadanne Kommissionsarbejder. For mig have adskillige Udtalelser fra denne norske Kommissi-